

gjort det, og for hvis Vedkommende jeg finder, at de baade for deres Arbejderes Skyld og for deres Fagfællers Skyld burde gøre det. Og hvorfor det skulde forhindre de humane Arbejdsgivere, som hidtil have gjort det samme, som dette Lovforslag paalægger, fra at vedblive at gøre det og handle i Fremtiden paa sammene Maade, det indser jeg ikke. Det er jo Lovens Mening, at de store Bedrifter, som have paataget sig allerede nu — og det er Tilfældet i mangfoldige større Bedrifter — at forsikre sely, skulle bevare denne Forsikring. Man tænker sig slet ikke, og der er intet i Loven, der skulde opfordre dem til at forlade deres Selvforsikring og gaa over til Forsikringsselskaber, saa fra den Side set hindrer Loven saaledes slet ikke nogen som helst videre Fortsættelse paa den frivillige Bane, man er inde paa. — Og naar det ærede Medlem siger, at denne Lov vil ramme Arbejdsgiverne haardt, forstaar jeg ikke, hvorledes det kan siges. Den rammer utvivlsomt ikke saa haardt som nogen anden bestaaende Lov om dette Forhold, og mindre end nogen anden af de Love eller Lovforslag, som i forskellige Lande endnu eksistere. Den rammer f. Eks. langt mindre haardt end det franske Forslag, som det ærede Medlem omtalte, der betinger Arbejdsgivernes Selvforsikring af deres Arbejdere af Garantisummer og Kautioner osv., som dette Lovforslag aldeles ikke gør Krav paa. Det rammer utvivlsomt mindre haardt i den Henseende end nogen anden Ordning, og at den overhovedet ikke rammer haardt, ligger i hele den Begrænsning, der er indført, idet vi mene, at det i det store og hele er uomtvisteligt, at Arbejdsgiverne maa regne dette og kunne regne dette til deres Produktionsomkostninger, saaledes at de, om man vil, kun komme til at staa i Forskud, og det er Publikum, Konsumenterne og dem, der behøve disse Ydelser, der i sidste Instans maa betale, og det er utvivlsomt retfærdigt og rigtigt.

Naar det ærede Medlem endelig fremhævede, at det, at dette Lovforslag er kommet saa vidt, væsentlig skyldes en enkelt Mand — vi vide jo alle, hvem der er tænkt paa — saa skal jeg ikke forklejne denne enkelte Mands Fortjenester, men Kravet om denne Lov er ikke stillet af ham alene eller af Socialdemokraterne alene, saaledes at ingen anden i Verden eller i dette Land skulde have gjort Krav paa denne Lov, thi dette Ting i det mindste har gjort Kravet langt tidligere. Det har gjort Krav om en Ordning af dette For-

hold, om end ikke netop i den her foreliggende Skikkelse, allerede for 8 Aar siden, da dette Ting vedtog et Lovforslag derom. Og Nationens bedste Mænd, som havde Sæde i Arbejderkommissionen, Folk med faglig Dygtighed og Interesse for disse Forhold, have forlangt dem ordnede allerede for 20 Aar siden, da den første Arbejderkommission blev nedsat. Disse Krav ere hverken fra disse Sider eller fra dette Tings Side nogen Sinde blevne opgivne. Naar jeg til Slutning anbefaler dette Lovforslags Vedtagelse, saa er det altsaa ikke for denne enkelte Mands Skyld, hvorom der er Tale, og ikke heller tør jeg sige for den enkelte øjeblikkelige Regerings Skyld, der har forelagt Lovforslaget, men fordi Landstinget derved vil være i Overensstemmelse med sig selv, i Overensstemmelse med, hvad det i sin Tid har udtalt ved den endelige Vedtagelse, ved 3dje Behandling, at Ordningen af dette, som man har kaldt det, socialreformatoriske Spørgsmaal om Ulykkesforsikringen var en Ting, som laa Landstinget paa Hjerte, og som det ikke vilde tabe af Syne, og endelig fordi dette Krav ogsaa er stillet udefra af Repræsentanter for det Parti, til hvilket det ærede Medlem, saa vidt jeg ved, hører, og paa hvis Program ogsaa dette Punkt er oppe.

Knudsen: Jeg vil ligeledes i Modsætning til det ærede 3dje Medlem for 1ste Kreds (Fussing) og det 2det Medlem for 9de Kreds (Stilling) anbefale at stemme for det foreliggende Lovforslag. Naar jeg tilraader dette, er det for mit Vedkommende ikke af den Grund, at jeg kan erklære mig fuldt ud tilfreds med Lovforslaget. Jeg har ved tidligere Behandlinger tilstrækkelig klargjort, at jeg kunde ønske langt videregaaende Foranstaltninger med Hensyn til Ulykkesforsikringen, end dette Lovforslag tilsigter at føre igennem, men det har ikke kunnet lykkes mig at faa mine Ønsker opfyldte i saa Henseende. Naar jeg tager de mange Aar i Betragtning, i hvilke man har forhandlet om dette Spørgsmaal, og har set, at det ikke har ført til videregaaende Resultater end det, her foreligger, mener jeg, at man nu bør stemme for den Ordning, som det er lykkedes at opnaa Enighed om.

Jeg maa maaske henvende nogle enkelte Bemærkninger til de Udtalelser, det ærede 3dje Medlem for 1ste Kreds fremkom med. Blandt de Argumenter, det ærede Medlem gjorde gældende, hvorfor han ikke kunde stemme for dette Lovforslag, anførte han ogsaa, at han ikke ansaa